

(המשך מעמוד 13)

השופט מאיר שמגר, נשיא בית המשפט העליון. מימין, גם היא על כיסא גבוה ונוח, ישבה סגניתו, השופטת מרים כדפורת. לימינה, שוב על כיסא נוח וגבוה, ישב השופט אהרון ברק מצידו השני של שמגר ושוב שני שופטים עליונים נוספים, על כיסאות עץ קטנים וקשים: השופט מנחם אילון, מי שהיה מועמד למישרת נשיא המדינה, ולשמאלו השופט משה בייסקי.

מולם ישב קהל רב ומגוון. היו שם גברים ונשים ככיפות ובשקיהם, חסיי דים של הרב מאיר כהנא. חלקם ישבו במשך כל הדיון המישפטי, כשספר תהלים קטן בידיהם, והם קוראים ממנו בקבוקות, כשהם מתנועעים בלהט קדימה ואחורה. רובם דיברו ביניהם באנגלית.

לידם ישבו נציגי הרשימה המתקדמת לשלום. אלה לא היו רבים ולא לוו בקהל של אלהים נושאים שלטים. עוד לפני שהתחיל הדיון המישפטי, כבר היה האולם הגדול הומה ארם. את רוב המקומות תפסו אנשי של כהנא והעיתונאים, שבאו לשמוע דיון מישפטי היסטורי: האם ייפסלו שתי הרשימות — תנועת כך והרשימה המתקדמת?

ברכה על השופט

אשון טען עורך־הדיון מאיר שטר, בשם תנועת כך, כהנא ישב באולם מוקף אזהרים, כששאר אנשי מחכים למטה. כשגמר שטר לטעון, יצא כהנא מן האולם, כשעל פניו חיוך גדול ורחב. הוא הוקף מייד באנשיה, שליוו אותו לכיוון מיוזנו בית המשפט. שם קנה כקבוק שתי וברך על השופט.

שטריר למטה, כבר היו אנשי מוכנים כששליטים צהובים גדולים בידיהם. הם הקיפו אותו מייד מכל עבר, כשהם מסוככים עליו כסיסמות: הצבע כך!

מאיישם הגיה גם יצחק שמואלי, חבר אצ"ל לשעבר, המפגין המקצועי. בידיו היו שני שלטים מאולתרים, שציינו כי זכותו של כהנא לרוץ לכנסת. שמואלי התייצב מייד לצידו של כהנא, כשהוא מפציר בצלמים להזדרז, מכיוון שהוא ממנה.

בידו של שמואלי היה מוכן שלט נוסף להפגנת־החיר הבאה עלו באותו היום. כשסיים להצטלם של כהנא, אָרָרָר לבית־המשפט המחוזי בעיר־המיוחדת, שם אמרו היה להימשך באותה השעה מישפטים של חברי אירגון־הטרור היהודי, ולא מפגין כשמואלי יותר על האפשרות לומר את דברו במקום שבו נמצא ריכוז גדול של אמצעי־תקשורת מן הארץ ומן העולם. הצטלם ונעלם.

כהנא העניק ראיונות קצרים לעיתונאים. הוא נשמע אופטימי.

ובתוך אולם בית־המשפט המשיך הדיון הארוך (ראה הנדון). השעה היתה כבר שעת צהריים. עורכי־הדיון אמנו זיכרון ואביגדור פלרמן טענו בשם הרשימה המתקדמת לשלום, כשטימו, ניתנה רשות הדיבור לעורך־הדיון נאטו יאראק. שטען בשם המדינה וניסה להגן על החלטת ועדת־הבחירות המרכזית לפסילת שתי הרשימות.

היה חם באולם־המישפטים. חלונות־העץ הגדולים היו פתוחים לרווחה, ומעברם נשקפה חצר המינוח הרוסי, יאורק סגור לישראלים.

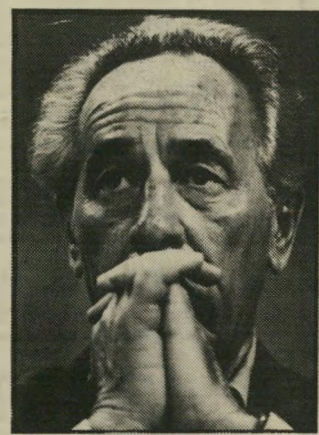
יאראק ניסה לגייס את כל הטיי עונים המישפטיים והצינוניים, והדיון התארך. השופטים החליפו לנוע באי־השקט בכיסאותיהם, מהם ניסו מבטים חטופים על השעונים. הם ניסו לרמוז ליאראק לקצר, והוא המשיך. יאראק: "את הנקודה הזאת אני אסי" ביר מאוחר יותר, ביתר אריכות". השופטים החליפו ביניהם מבטים מבוהלים. שמגר: "המלים, יתר אריכות" מפחידות אותנו". יאראק המשיך כטיעונו, ואז אמר: "נשאר לי לסיים..."

רבי'ן מחכה לפרס (בפינה)

תחילת השבוע קראו ראשי מטה־ההסברה של המערך את העיתונאים היומיים, והגיבו בחיוך של שכינות־רצון. התקפה שלהם בשידורי־התעמולה בטלוויזיה על שרה־ארי צרילשעבר, יורם ארדור, היתה מוצי'לחת, והאפילה במידה רבה על הרושם העגום שעשו שידורים קורמים.

גם רוב העיתונאים תומכי־המערך המשיכו להגן עליו בטוריהם, מבלי להסתייג מהקו הניצי הקיצוני שבו נקטו כל הדוברים המרכזיים, וכיניהם יצחק נבון. כמה פעילים קראו את מאמרו של ב' מיכאל בהארץ על בררן הליכוד, ספי ריבלין, וגיחכו בקול רם. "מה מיקי רוצה מריבלין?" שאל פעיל מרכזי את העולם הזה. "ההתנגדות שלו דווקא עיקבית. אם הוא לעג להתנחלויות ולמתנחלים בניקוי ראש, אין פלא שהוא נגד המערך. אנחנו הרי מופיעים כגדולי מחיבי גבולות ישראל, ורבי'ן תוקף את הליכוד על הנסיגה מפיתחת רפיח!"

ואכן, כפי שצפה "העולם הזה" (20.6.84), הפך יצחק רבי'ן לכוכב הבלתי־מעורר של מערכת־ההסברה של הרשימת "אמת". מס' מוצנעת מניין רואה, נבון ממלמל מילמולים של כלום, ואילו המועמד לתס' קיד שרה־ביטחון סוקר את גבר לות הארץ, ומכבטא ברהיטות בלתי־צפויה את דיעותיו ואת דיעותיה של שושנה ארבל־אלמוזלינו.

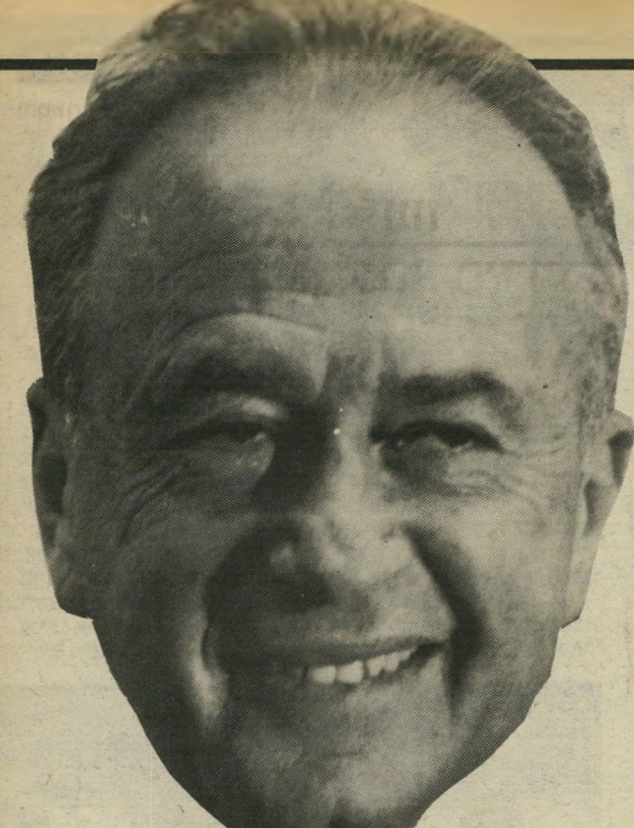

פרס ישלם את מחיר התבוסה מסגי'ע ומזא דחיסות: "רוצים את רבי'ן?"

האיש המופנם הזה, הימני־קיצוני, שידוע־דבר נוהגים להשוותו לרי"צ'ארד ניקסון מבחינה אישית ופוליטית כאחת, הפך לסופר־סטאר תעמוד לתי. כבר היום ניתן להגדיר תופעה זאת כמאפיין העיקרי, והחשוב ביותר לטווח ארוך, של מערכת הנחירות לכנסת ה־11.

רבי'ן עצמו, שיהם התייעבו שלו לשימוע פרס לא השתנה, מרשה לעצמו לנהוג בריבו באיפוק בלתי־אופייני. הוא חי בתחושה, שיו"ר־המיפלה הוא גמור מנהל עתה את קרב המאסף שלו, רבי'ן, נבון, ורבים אחרים, מחכים לפרס בפינה. מצבו האישי של פרס במערכת־הבחירות הזאת הוא אומלל במיוחד, חרף "המוראל הגבוה" המפורסר שלו. "חבריו", נבון ורבי'ן, מופעלים עליירי מטה־ההסברה כנכס תעמולתי ופוליטי של המיפלה.

טרמפים לחברון ולקריית־ארבע, למחרת, ביום החמישי, שוב ישבו השופטים באותו הסדר באולם בית המשפט, הספון כולו עץ כהה. עורכי־הדיון נכנסו אף הם ולבשו אישיש את גלימתו השחורה. אחרי שגמר נאטו יאראק, באיכות המדינה, את טיעונו ובאיכות הצדדים השמיעו גם הם את סיכומיהם, יצאו השופטים להתיעצות קצרה. בשלב הזה כבר היה ברור כי ההחלטה לא תידחה ליום הראשון, שהיה המועד האחרון לנתינת פסק־הדין, אלא תינתן באותו היום. מישוה סיפר כי השופט

בכתיב־הנשיא, ואילו רבי'ן התחנף למצי'ביעה־הליכוד באורח עיקבי ומתמיד, ואף הפך יועץ מתנדב של אריאל שרון, כחודשים השחורים של המצור הברר טלי, הבלתי־אנושי, על ביירות. עם זאת, הגירסה הפופולרית על פרס, "הבלתי־אמין" איננה נעדרת יסוד.

השד יצא מהקבוק

חודשים האחרונים פגע פרס כמעט בכל תומכיו.

אין ספק שחבריה־הכנסת, אנשי דוריה־המשך, היו ברובם המכריע נאמני פרס, ורובם התנגדו לרבי'ן. כיום אין הם חשים אליו מהוייכות מיוחדת, ועלולים להיכנע ללחץ האדיר מהפעילים בשטח. להמליך את רבי'ן במקום או במאוחר.

הטקטיקה של המערך — למשוך קולות ישר מהליכוד — עשויה לתעל עשרות אלפים של בוחרים יוניים לרשימות הקטנות. תוסעה כזאת תהיה, כמובן, תוצאה ישירה של הקו הניצי שהבליט את רבי'ן, אבל דווקא פרס ישלם את המחיר.

אם לא נגיע ל־52 המנרטים המיוחלים, יאלץ פרס להתפטר בתוך כמה חודשים. אחרת ניאלץ להכות עד המשבר הממשלתי הראשון, אמר הלעולם הזה ח"כ ששמו הוזכר בקשר לתפקידים בכירים בממשלה הבאה, ניצחון בבחירות יוקף לזכותם של רבי'ן ונבון, כישלון לחובתו של פרס! שימועון פרס מוצא את עצמו במלכוד ללא־מוצא. ערב הניצחון האפשרי על הליכוד, הוא עומד לאבד את סירות הניצחון. הוא נותן את ידו לתעמולה הלאומנית של מטה־המערך, מבלי להבין שהוא הופך, כמו ידיו, את יצחק רבי'ן לכוכב עליון.

פרס שיחרר את השד מהקבוק, וייאלץ לשלם את מלוא המחיר. חיים ברעם

כהעבור זמן קצר קרא פקיד בית המשפט לצדדים להיכנס לאולם. הודעת השופטים היתה קצרה וחרמ־משמעית — הם מאפשרים לשתי הרשימות להתמודד בבחירות לכנסת ה־11. נימוקי ההחלטה יינתנו בשלב מאוחר יותר. עיני כולם ברקו משימה. הנוכחים יכלו בקושי להמתין עד צאת השופטים מן האולם ואז התנפלו הכל זה על צווארו של זה כנשיקות וחיבוקים. כמעט והתערבבו חובשי־כיפיות ולובי־שייציציות כערכים אורחי מדינת־ישראל. ענת פרגוסטי